

Εμπειρίες ενός γιατρού στο Άγιο Όρος (Ι.Θ. Καρακασίδης, Ιατρός, Περιοδικό 'Πρωτάτον')

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Ιανουαρίου 19, 2006

Πως αντιμετωπίζουν οι μοναχοί την αρρώστια και το θάνατο;

- Με υπομονή και καρτερικότητα. «Ασθένεια, Θεού επίσκεψη» λένε.

Μου λέει μια μέρα ένας μοναχός: «Για να μου στείλει ο Θεός την αρρώστια σημαίνει ότι με θυμήθηκε κι ότι κάτι θέλει να μου πει. Αυτός ξέρει. Κι Αυτός που μου την έδωσε, Αυτός και θα μου την πάρει αν και όποτε Εκείνος το θελήσει». Τι να πεις;

Ο γερο-Ευγένιος λέει: «Για 4 λόγους δίνει ο Θεός τις αρρώστιες: για τις αμαρτίες των γονέων μας, για τις αμαρτίες τις δικές μας, για να ασκηθούμε στην υπομονή και στην ταπείνωση και για έναν τέταρτο λόγο μου μόνο Εκείνος γνωρίζει».

Υπάρχουν βέβαια και οι δυσκολίες.

Ένα βράδυ την άνοιξη που μας πέρασε έρχεται ο γερο-Νικόδημος στο ιατρείο με σχισμένη την αριστερή παλάμη. Δέχτηκε να του την περιποιηθώ, δεν δέχτηκε να του την ράψω. Δεν μπόρεσα να τον πείσω να δεχτεί να του κάνω τον αντιτετανικό ορό. «Η Παναγιά φύλαξε να μην κοπώ πολύ κι αυτή είναι που θα με κάνει καλά».

Μία από τις πρώτες μέρες μου στο Ιατρείο του Αγίου Όρους ήρθε ο γερο-Ιερεμίας. Χωρίς πολλά λόγια μου λέει: «Γιατρέ έχω καρκίνο και ήρθα να μου γράψεις τα φάρμακά μου». Έμεινα.

Όταν συνειδητοποίησα τι μου είχε πει προσπάθησα να διασκεδάσω κάπως την κατάσταση. Μάταιος κόπος. Ο γερο-Ιερεμίας έδειχνε ότι δεν του χρειαζόταν παρηγοριά. Την είχε μέσα του. «Τώρα είμαι καλά, γιατρέ» μου κάνει. «Όταν θα 'ρθουν οι μεταστάσεις στα κόκαλα να εύχεσαι να μου δώσει ο Θεός δύναμη να τις αντέξω».

Οι παλιοί μοναχοί είναι χάρμα οφθαλμών και ακοής. Χαίρεσαι να κάθεσαι δίπλα τους, ακόμα κι όταν είναι κατάκοιτοι. Ξανανιώνεις μαζί τους.

Δεν είναι μόνο η πείρα τους και η ανθρώπινη σοφία που έχουν να σου προσφέρουν. Σου μεταδίδουν τον αέρα και την άνεση μιας άλλης ζωής. Πας να τους βοηθήσεις ιατρικά και σου λένε: «Γιατρέ, δεν έχω να σου δώσω τίποτα. Το βράδυ όμως θα κάνω προσευχή για σένα. Και νιώθεις για μια στιγμή ότι αυτή είναι η καλύτερη αμοιβή, το πιο δυνατό «φακελάκι». Ξέρεις ότι φεύγοντας δε θα 'ναι μόνο το κρασί, τα κηπευτικά και το θυμίαμα με τα οποία θα σε έχουν φιλοδώρησει...

Οι νέοι μοναχοί είναι πιο κοντά μας. Αντιμετωπίζουν την ασθένεια λιγότερο φιλοσοφημένα, περισσότερο ορθολογιστικά. Οι περισσότεροι είναι μορφωμένοι. Με ένα, δύο ή και περισσότερα πτυχία. Έρχονται στο ιατρείο για λιγότερο σοβαρά

προβλήματα υγείας, ζητούν εξηγήσεις πιο επιστημονικές. Οι απορίες τους είναι πολλές φορές για μένα έναυσμα για περισσότερη μελέτη. Όχι λίγες φορές ανοίγω μπροστά τους κάποιο ιατρικό βιβλίο για να τους δώσω μια πιο έγκυρη απάντηση και το εκτιμούν αυτό.

- Πως αντιμετωπίζουν οι μοναχοί τον θάνατο;

- Χωρίς φόβο. Θα τολμούσα να πω με χαρά.

Έχω δει πολλούς θανάτους μοναχών. Φεύγουν όλοι «πλήρεις ημερών». Ο ένας 86 χρονών, ο άλλος 92. Πριν 3-4 μήνες στην Σκήτη Κουτλουμουσίου «κοιμήθηκε» ο γερο-Ιωσήφ σε ηλικία 108 χρονών. Μια μέρα πριν το θάνατό του έκανε τον περίπατό του στη Σκήτη. «Αποχαιρέτισε τη Σκήτη» το εξηγούν οι πατέρες. Κοντά στις Καρυές, στο κελλί του Αγίου Νικολάου, ζει ο γερο-Προκόπης της συνοδείας του γέροντα Ιερόθεου. Επιμένει ότι είναι 99 χρονών. Αν δεν σου το πει, δεν το πιστεύεις. Γυρνάει πάντα ξυπόλητος μέσα και έξω από τα κελί, ακόμα και στις πιο κρύες μέρες του χειμώνα. Κάνει χιούμορ. Αν του πεις «να τα κατοστήσεις» σου λέει ότι αυτό δεν είναι ευχή, αλλά κατάρα!..

Δουλεύει πολύ. Το εργόχειρό του είναι το πλέξιμο σκουφιών και ραπτική. Έχει μάτι αετού παρόλη την προχωρημένη ηλικία του.

Εκείνο που μου κάνει εντύπωση είναι η ηρεμία και η γαλήνη στο πρόσωπό τους την ώρα που ξεψυχούν, που μεταδίδονται και στους γύρω τους.

Συχνά ο μελλοθάνατος δίνει κουράγιο σε όσους τον φροντίζουν. Τους λέει να μη κλαίνε, τους δίνει συμβουλές από την πείρα του ως άνθρωπος και ως μοναχός, τους δίνει την ευχή του.

Πολλοί προβλέπον το τέλος τους. Φροντίζουν να φεύγουν πάντα έτοιμοι για το αιώνιο ταξίδι. Εννοούν να έχουν εξομολογηθεί και να έχουν κοινωνήσει. Να μην είναι μαλωμένοι με κανένα. «Να μην έχουν χρωστούμενα».

Πριν δύο μήνες κοιμήθηκε στην Μονή Σταυρονικήτα ο γερο-Νικήτας, γύρω στα 90. Παλιός Αγιορείτης - είχε 60 χρόνια στο Όρος. Μου είπε μια μέρα που πήγα να τον επισκεφθώ: «Ακόμα και αν βγάζεις νερό από την πέτρα, μην έχεις την απαίτηση να δεις την Παναγιά».

Τα τελευταία 5-6 χρόνια τα πέρασε στο κρεβάτι με απανωτά εγκεφαλικά. Έκανε υπομονή.

Οι νεώτεροι πατέρες της μονής τον υπηρέτησαν με υπομονή. «Μάλωναν» ποιος θα τον περιποιηθεί. Αμοιβή τους ήταν οι συμβουλές, η πείρα, η ευχή του. «Νιώθουμε πιο φτωχοί χωρίς αυτόν» είπε ο Ηγούμενος στην κηδεία. «Ήταν παράγοντας ισορροπίας για όλο το μοναστήρι μας, ευλογία της Παναγίας».

Έτσι «κοιμούνται» οι μοναχοί στο Άγιο Όρος. Αφανείς άγιοι. Που δεν τους έμαθε και δεν θα τους μάθει ποτέ κανείς. Συμφιλιωμένοι με όλους και με όλα, με τον εαυτό τους, με το Θεό.

Πριν λίγο καιρό ήρθε στο Όρος γνωστός μου δικηγόρος και τέως βουλευτής με σκοπό να επισκεφθεί ένα ασκητή, φημισμένο για τη σοφία και την αγιότητά του, για κάποιο σοβαρό πρόβλημα υγείας του γιου του.

Κατεβήκαμε μαζί στο καλύβι του γέροντα. Τον δέχτηκε εγκάρδια σα να τον γνώριζε

από χρόνια.

Περίμενα με πολλή ανυπομονησία και περιέργεια να ακούσω τη «γνωμάτευση» του γέροντα: «Αν ο γιος σου και συ δεν κάνετε προσευχή η αρρώστια θ' αλλάξει δρόμο. Αν ο Θεός κρίνει ότι ο γιος σου είναι έτοιμος μπορεί να σου τον πάρει τώρα - μη λυπηθείς γι' αυτό. Αν πάλι κρίνει ότι δεν είναι ακόμη έτοιμος θα σου τον αφήσει κι άλλο».

Ο ίδιος ασκητής μ' αγαπάει και μου το δείχνει πάντα με πολύ χιούμορ. «Πάλι εδώ είσαι, ρε γιατρέ; Γιατί ήρθες αφού δεν σε κάλεσα;». Για να συμπληρώσει στο ίδιο στυλ: «Καλά, αφού ήρθες τώρα, θα αρρωστήσω για να μη φύγεις, χωρίς δουλειά!».

Δείχνει του κουτί με τα λουκούμια. «Αυτό είναι το εξωτερικό ιατρείο το δικό μου! Έχει φάρμακα μέσα. Πάρε ένα. Εσύ έχεις τόσο γλυκά φάρμακα;».

Με ξεπροβοδίζει χαριτολογώντας. «Καλύτερα αγροτικός γιατρός παρά Καθηγητής Πανεπιστημίου. Τον αγροτικό γιατρό τον έχεις δίπλα σου ό,τι ώρα θέλεις. Τον καθηγητή που να τον βρεις;».

Ι. Θ. Καρακασίδης

Ιατρός από το περιοδικό "Πρωτάτον"

(Πηγή: "Χ.Φ.Ε.")